

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **V. G.**, narozený X
bytem X

proti

žalovanému: **Komise pro projednávání přestupků města Chlumec**
sídlem Muchova 267, 403 39 Chlumec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2026, č. j. PREST/49/2025,

takto:

I. Žaloba **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou (nadepsanou jako „odvolání“) podanou přímo u zdejšího soudu domáhal vyslovení nezákonnosti – tj. fakticky zrušení – rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2026, č. j. PREST/49/2025, které bylo také přílohou žaloby, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, za který mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci tímto rozhodnutím uložena i povinnost nahradit náklady přestupkového řízení paušální částkou 2 500 Kč. Poškozená poté byla s nárokem na náhradu škody v plném rozsahu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Před vlastním projednáním věci je soud vždy povinen zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení a zda má žaloba všechny zákonem stanovené náležitosti k tomu, aby byla projednatelná. Z obsahu předmětné žaloby (byť nadepsané jako „odvolání“) je dle soudu zřejmé, že se žalobce domáhá právě soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V takovém případě se soud musí primárně zabývat povahou napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které by bylo z přezkumné činnosti soudu vyloučeno.
3. Při vyhodnocování existence překážek bránících věcnému projednání žaloby soud předně vycházel z § 5 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Soudní ochrana ve správním soudnictví tedy nastupuje teprve poté, kdy jsou vyčerpány možnosti nápravy nezákonného nebo vadného rozhodnutí prostředky správního řízení. Důvod nepřipustnosti návrhu obecně upravený v citovaném § 5 s. ř. s. je dále rozveden v § 68 písm. a) s. ř. s., který stanoví, že žaloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k oprávněnému prostředku jiného.

4. Jak také konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 7. 2007, č. j. 7 Afs 12/2007-110, „*podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby ve správním soudnictví soudu [§ 5, § 68 písm. a) s. ř. s.] je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.*“ (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004-65). V rozsudku ze dne 18. 9. 2003, č. j. 4 As 27/2003-77, Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor, že žaloba ve správním soudnictví je přípustná pouze po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zákon [§ 68 písm. a) s. ř. s.]. Žalobu, která jim předchází, správní soud odmítne [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V souladu s § 5 s. ř. s. se tak může účastník řízení ve správním soudnictví domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv teprve až po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení.
5. V daném případě soud shledal, že podaná žaloba směřuje proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, které bylo nepochybně možné napadnout odvoláním, o němž přísluší rozhodnout Krajskému úřadu Ústeckého kraje. Možnost podání odvolání proti namítanému rozhodnutí totiž žádný právní předpis nevyloučil a žalobce byl v rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2026, č. j. PREST/49/2025, řádně (srozumitelně) a v úplnosti poučen o přípustnosti podání odvolání prostřednictvím žalovaného ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje, jakož i lhůtě k jeho podání. Žalobce však možnost podání řádného odvolání proti odkazovanému prvostupňovému rozhodnutí nevyužil, jak jednoznačně vyplývá ze sdělení žalovaného o stavu věci ze dne 5. 3. 2026, jakož i ze sdělení Krajského úřadu Ústeckého kraje shodného obsahu ze dne 5. 3. 2026 (viz č. l. 8 až 12 a 14 soudního spisu). Ostatně sám žalobce k tomu v žalobě konstatoval, že dle jeho názoru již nemá smysl „*psát do Chlumce*“.
6. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce před podáním předmětné žaloby nevyčerpal odvolání jako řádný opravný prostředek, který byl proti napadenému rozhodnutí přípustný, shledal soud tuto žalobu nepřipustnou ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona výrokem I. usnesení odmítl.
7. Pouze pro úplnost pak soud v projednávané věci dodává, že i kdyby žalobce řádné odvolání ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje, v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě ode dne oznámení prvostupňového rozhodnutí, podal, musel by soud danou žalobu odmítnout pro předčasnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žalobu lze podat až proti navazujícímu rozhodnutí o odvolání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 6 Ads 233/2016-36).
8. Výrok II. usnesení o náhradě nákladů řízení poté vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. března 2026

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.